

JEŠTĚ JEDNY ZAVŘENÉ DVEŘE

NUALA ELLWOOD



DOMINO

Ještě jedny zavřené dveře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

DOMINO

Nuala Ellwood

Ještě jedny zavřené dveře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

JEŠTĚ JEDNY
ZAVŘENÉ DVEŘE

**JEŠTĚ JEDNY
ZAVŘENÉ DVEŘE**
NUALA ELLWOOD

DOMINO

PROLOG

Goring-on-Thames – srpen 2018

„To je úžasný výhled,“ prohlásí realitní makléřka. „Dokážu si představit, že je odsud vidět celé hrabství.“ Oči jí září nadšením. Zřejmě přemítá o možné provizi, za takhle drahou nemovitost to bude pěkná sumička.

„Je nádherný,“ přitakám a vyhlédnu ven na světle modrou řeku a jasné, křišťálově čisté nebe. „Tak uklidňující.“

„Ano,“ opáčí a odstoupí od okna. „Jediné zvuky, které člověk slyší, je zpěv ptáčků a zurčení vody. Oproti londýnskému lomu je to docela rozdíl.“

Pokývám hlavou a usměju se. Jak překvapivě snadné to bylo.

„Současní majitelé jdou do důchodu a chtějí se přestěhovat do menšího,“ spustí realitní makléřka, zatímco mě vede přes obývací pokoj. „Jak vidíte, pečlivě se o svůj domov starali. A teď je připraven na to, aby do něj přišla nová rodina.“

Pokyne rukou směrem do prostoru, kde je umístěna sedací souprava, a který je větší, než je běžné u průměrných londýnských

bytů. Plyšové, mechově zelené sametové sedačky obklopují krásně řemeslně zpracovaný bambusový konferenční stolek, na němž jsou umně naaranžovány knihy a váza s čerstvými hortenziemi.

„Říkala jste, že máte tři děti, že?“

„Ano, je to tak,“ odpovím. „Dva kluky a holčičku.“

„To je roztomilé,“ pronese a na tváři se jí objeví vřelý úsměv. „Vsadím se, že si moc neodpočinete.“

„Miluju je, ale je to s nimi náročné. Kluci někdy opravdu dost zlobí. Proto jsem si říkala, že tenhle výlet podniknu raději sama,“ zareaguji a rukou přejeďu po sametově hebkém křesle. „Ale malá Lavender je andílek, a žádné z nich bych nevyměnila ani za celý svět.“

„Řekla bych, že by si ten velký prostor dokázaly pěkně užít,“ pokračuje makléřka v prodeji tohoto idylického místa, i když mé srdce už ví, co chce.

„To tedy ano. Freddie by se okamžitě pustil do fotbalu a Barclay by pobíhal kolem jako splašený a pravděpodobně si hned zlomil ruku, jak se mu to povedlo loni na oslavě devátých narozenin! Neustále lítá v nějakém maléru,“ pousměju se.

„Jen si představte, jakou narozeninovou oslavu byste jim mohla uspořádat tady,“ zareaguje pohotově a odemkne postranní dveře, které vedou na velkou kamennou terasu.

Vyjdu ven a nadechnu se čerstvého ranního vzduchu. Jak stojím na terase, náhle slyším dětský smích. Vidím stoly přetékající jídlem a hosty přinášející zářivě barevné balíčky s dárky. Z kuchyně se line hudba, všude kolem poletují nafukovací balónky a konfety. Na dortu hoří svíčky a jsou slyšet přání k narozeninám.

„Je to dokonalé,“ zašeptám, zatímco mě makléřka vede zpátky do domu. „Prostě dokonalé.“

JEŠTĚ JEDNY ZAVŘENÉ DVEŘE

Ale když procházíme obývacím pokojem a míříme zpátky do vstupní haly, najednou mě zamrazí. Co by asi Connor řekl, kdyby mě tady viděl?

„Tak,“ ozve se makléřka a zadívá se do prospektu. „Pojďme si prohlédnout první patro. Co říkáte, Imogen?“

Přikývnu.

Kdybys jen věděla, říkám si v duchu, když následuju tuhle nic netušící mladou ženu po schodech nahoru. Děti, narozeninové oslavy, vidina tučné provize, nic z toho neexistuje. Imogen není moje pravé jméno. Tohle všechno je jen dokonalá lež.

ČÁST PRVNÍ

I

NYNÍ

Wimbledon, jihozápadní Londýn – srpen 2018

Sedím v sestřině obývacím pokoji, srkám kávu z hrnku s nápísem máma, i když žádné děti nemám, a upřeně zírám do notebooku před sebou. Víím, že jsem se neměla přihlašovat, že mě takhle závislost zničí, ale dnes v noci mi nic jiného nepomůže. Nic jiného nedokáže zastavit ty temné myšlenky, které na mě útočí, a neučiní přítrž strachu, jenž proniká mým tělem jako jed.

Vzpomínám na ty chvíle před pěti dny, na pomíjivý pocit štěstí, když jsem přicházela po cestičce lemované dekorativně tvarovanými stromy a gryfy a ve vzduchu byla cítit vůně zimolezu. Myslím na výraz v jeho tváři, když otevřel dveře, na úsměv, který měl na rtech, ale už ne v očích. *Nemysli na to*, říkám si. Ne dnes v noci. Dnes v noci tomu potřebuju uniknout. A tak nechám vzpomínku vyblednout a místo toho se soustředím na webovou stránku. Usrкну trochu kávy, která mezitím vychladla. Během posledních několika hodin nic nového nepřibýlo. Ale pohled na již známé inzeráty mě uklidňuje.

„Všechno v pořádku?“

Vzhlednu a ve dveřích uvidím svou sestru. Má na sobě velkou modro-bíle pruhovanou zástěru. Z kuchyně proniká vůně grilované zeleniny. Georgie je skvělá kuchařka, stejně jako byla naše máma. Já umím uvařit jen nějaké jednoduché těstoviny, pokud tedy musím.

„Jo, v pohodě,“ odpovím a shodím okno prohlížeče na lištu. „Jen jsem se dívala na nějaké pracovní weby, jestli nenarazím na něco zajímavého.“

Georgie se na mě podívá způsobem, na který jsem si za několik posledních týdnů už zvykla: je to směsice soucitu a zmatku. Pohled, který říká *Jak se má ambiciózní a sebevědomá sestřička mohla dostat do tohoto stavu?* Tuhle otázku si často kladu i já sama.

„Večeře bude za chvíli,“ pronese a shrne si pramen tmavých vlasů z obličeje. „Dělám plněné papriky.“

„Díky, Georgie,“ opáčím. Víím, že dělá, co může, aby mě povzbudila. „Voní to úžasně.“

Chce něco říct, ale přeruší ji hlasité zabušení na dveře. Srdce mi poskočí v hrudi. Sestra se otočí a vydá se ke dveřím.

Dýchej, říkám si a pokouším se znovu soustředit na webovou stránku, kterou jsem si předtím prohlížela.

Slyším v chodbě tlumené hlasy a stáhne se mi hrdlo. Projíždím stránku dál, abych si rozšířila záběr. Dopiju zbytek kávy a pokouším se představit si nějaké nové místo, kde jsem ještě nikdy nebyla. Ale mám zamlžený mozek, žádné představy nepřichází, a tak zavru oči a poslepu napíšu do vyhledávače nahodilě písmeno. G. Zachvěju se nad jeho významem a pak rychle kliknu na první návrh – Gloucestershire – dřív, než se mi jeho tvář opět vynoří z paměti.

V Gloucestershiru jsem nikdy nebyla, ale díky internetu tam teď můžu být. Když obrázek zvětším a vstoupím do světa pozlátka, lehce mě mrazí. Je to svět, kde jsou všichni bohatí a zajištění, svět naleštěných, zářivých podlah a udržovaných zahrad plných omamně vonících rostlin a květů. Sluncem zalitý svět smíchu a rodin sedících pospolu u zahradních stolů zaplněných jídlem a pitím. Měla bych se při tom pohledu cítit lépe, ale jak se toulám v představách, připomíná mi jen všechno to, co jsem ztratila.

„Pojďte dál.“

Georgiin hlas pronikne skrz clonu mého zamyšlení a já vzhlednu. Prostor kolem mne se v mžiku zúží a moje ruka spočívající na počítačové myši se začne třást. Ve dveřích stojí dva policisté, jedna žena a jeden muž. Za nimi vykukuje bledá tvář mé sestry.

„Iris Lawsonová?“ zeptá se ten muž a dívá se při tom na mě.

Když uslyším to jméno, jako by mi do žaludku padl těžký kámen, ale stejně kývnu hlavou.

Georgie se kolem nich protáhne a postaví se vedle mě.

„To musí být nějaký omyl,“ pronese a položí mi dlaň na rameno. Její hlas zní klidně a rozhodně, prostě starší sestra. „Jmenuje se...“

„Ššš,“ přeruším ji a setřesu její ruku z ramene. „To je v pořádku, Georgie.“

„Rád bych se vás zeptal, slečno Lawsonová,“ pokračuje policista, zhruba pětapadesátiletý muž s ochablým obličejem, „zda znáte muže jménem Geoffrey Rivers?“

Podívám se mu do očí. Mají barvu zetlelého podzimního listí. Otočím se na svou sestru. Vrtí nesouhlasně hlavou. Obě význam toho jména známe.

„Ano,“ zašeptám s rukou stále položenou na myši. „Ano, znám ho.“

Muž přikývne a přikročí o krok blíž. „Tak v tom případě, slečno Lawsonová,“ pronese náhle přísným hlasem, „bych vás požádal, abyste nás následovala na policejní stanici. Potřebujeme vám položit pár otázek.“

„A k čemu to potřebujete?“ vykřikne Georgie. „Co se stalo?“

„Pan Rivers byl bohužel nalezen mrtev ve svém domě v Hampsteadu,“ odpoví klidným hlasem.

Slyším, jak se má sestra rychle nadechla. Monitor přede mnou potemní, skryje obrázky Gloucestershiru s vyleštěnými podlahami a dokonalými životy, a vystaví mě drsné pravdě toho, co jsem udělala.

2

DŘÍVE

Červenec 2017

Postava s kapucí přes hlavu se zvedne ze dřepu a opatrně se krade k nic netušící mladé ženě. Ta sleduje hvězdy na obloze a snaží se objevit Venuši. Je do pozorování hvězd tak zabraná, že si ani nevšimne stínu, který právě přeběhl přes pěšinu. Někde v dálce se ozve hoboje, hraje jen jeden tón. Je to takový zlověstný, ponurý zvuk. Zní čím dál hlasitěji a zahalená postava je ženě blíž a blíž, až její kostnaté ruce obejmou ženino hrdlo. Ta se snaží ze sevření vymanit, ale tajemná postava je silnější a ženu brzy přemůže. Její tělo povolí a padne vzad jako hadrová panenka. V posledních okamžicích života otočí hlavu, aby se podívala svému vrahovi do obličeje, ale v očích má jen záři hvězd.

„Zatraceně,“ šeptne Lottie na sedadle vedle mě. Opona se zatahne a publikum zdrženlivě aplauduje. „Ty mi tedy dávaš, Nesso.“

Začne se pochechtávat.

„Loutkové divadlo pro dospělé?“ pronese a vrtí při tom hlavou. „To jako vážně?“

„Bože, omlouvám se, Lottie,“ prohlásím, zatímco se rozsvěcují světla v hledišti. „V *Observeru* to mělo tak dobrou recenzi. Ještěže jsme nemusely za lístky platit.“

„Surové, vraždící loutky,“ pronese Lottie s vytřeštěnýma očima.

Podívá se na mě a tváří se tak ohromeně, že se musíme obě uchechnout. Žena s krátkými šedými vlasy ve svetru s batikovaným vzorem, která sedí v řadě před námi, se na nás pohoršeně otočí.

„Tak jo,“ pronesu a zvednu se ze sedadla. „Vypadneme odsud, než dají přídavek.“

„Bože, jdeme,“ odvětví Lottie a klopýtá za mnou.

Když dorazíme k východu, obrátím se k Lottii, vezmu ji za ruku a konečně, když už jsme z dosahu ztichlého hlediště, vybuchneme smíchy.

„Připomeň mi, že mám Georgii poděkovat za lístky,“ prohlásí Lottie, když procházíme chodbou k baru. „Říkám si, proč nám je vlastně věnovala.“

Jako seniorní kurátorka úspěšné nezávislé umělecké galerie v Mayfairu dostávala má sestra zdarma vstupenky na různé výstavy a divadelní představení experimentálního ražení. Dnešní vraždící loutky byly součástí šestidílné show produkované dánskou divadelní společností, která se specializuje na něco, čemu se říká „děsivé loutkářství“. Když si představím, jak se Georgie snaží přesvědčit Jacka, mého ragby milujícího a nesmysly nesnášejícího švagra, aby s ní šel do divadla na loutkové představení, musím se pousmát. „Dej ty lístky Vanesse,“ zareagoval bezpochyby. „Má ráda pohádkové příběhy.“ V tom by měl pravdu. To mám. A abych byla upřímná, na tom loutkovém představení bylo cosi, co se mi dostalo pod kůži.

„Příště vybírám já,“ prohlásí Lottie, když vcházíme do poměrně zaplněného divadelního baru. „A já miluju muzikály. Takže za tohle si se mnou odsedíš dvě hodiny na *Mamma Mia* nebo *Od devíti do pěti*, souhlas?“

Usměju se. Lottie je vážně světýlkem v mé temnotě. Na univerzitě to bylo stejné. Milovala jsem Emily Brontëovou a ona spíše Jane Austenovou. Já poslouchala PJ Harvey – jejíž desky mi představila Georgie – zatímco Lottie milovala laciný popík. Papírově bychom se vlastně vůbec neměly přátelit, ale nějakým zvláštním způsobem se prostě navzájem doplňujeme.

„Souhlas,“ odpovím ve chvíli, kdy zahlédneme dvě volná místa u baru. „A co ti můžu objednat?“

Lottie našpulí rty. Tohle dělá vždycky, když se musí o něčem rozhodovat. Nebo přinejmenším když má pocit, že by měla vypadat, jako že se rozhoduje. Ale já s jistotou vím, že zhruba po minutě prohlásí: „Sklenku merlotu, prosím.“ Tohle pije vždycky. A přesto si pokaždé dopřeje chvilku na zvážení možností. „Hm... dám si jen sklenku merlotu, prosím,“ pronese nakonec a prsty si prohrábne své husté rusé kudrny.

„Tak to je překvapení,“ opáčím a potřesu hlavou. „Pražené oříšky?“

Lottie se zeširoka usměje. Jednou ze skvělých věcí na našem přátelství je to, že se známe a rozumíme všem těm maličkostem, které by jiným lidem mohly připadat nedůležité, ale pro nás jsou vším. Já vím, že večer Lottie vždycky pije merlot, ale musí ho zajídat arašídy, aby si vystlala žaludek. Ona ví, že miluju vřelou kávu, protože po vlažné se mi dělá špatně. Já vím, že po ní nemůžu chtít smysluplnou konverzaci nebo jí klást důležité otázky před osmou ranní, protože její mozek potřebuje přinejmenším dvě kávy a sprchu, než začne fungovat. Prostě drobnosti. Hlouposti,

řekl by někdo. Ale že si je pamatujeme a ctíme, mi vždycky připadalo jako základ našeho dlouholetého přátelství. Jsme jako manželé, jen bez těch nudných vztahových komplikací.

„Tak,“ ozvu se, když dorazí naše nápoje. „Jak ses dneska měla? Choval se Craig slušně?“

Obrátí oči v sloup. Craig je její kolega, se kterým sdílí pracovní stůl v dětské charitativní organizaci, pro kterou Lottie pracuje jako projektová manažerka. Vždycky s ním vycházela v pohodě, až do minulého týdne. Opil se na firemním večírku a řekl Lottii, že se do ní asi zamiloval.

„Naštěstí skoro nemluvil,“ odpoví Lottie a cucne si trochu vína. „Jenže, když spolu sedíme u stolu, tak je to dost obtížné. Sem tam jsem ho přistihla, jak na mě zírá.“

„Nepříjemné,“ zareaguju a naberu si z otevřeného sáčku hrst oříšků. „Proto jsem ráda, že mám kancelář jen pro sebe.“

„No jo. Nemůžeme být všichni takoví super šéfové jako ty,“ opáčí Lottie a škádlivě mě poplácá po ruce. „Máma říká, že jsi jako Melanie Griffithová v *Podnikavé dívce*. Koukaly jsme na to, když měla narozeniny. Čistý osmdesátky. Yuppies.“

„No, to se mě asi netýká, Lottie,“ zasměju se. „Moje kancelář je velká asi jako krabice od bot. *Yuppies*. Vzpomínám, že takhle mluvila máma o tátově sestře, tetě Yvonně. Pracovala v City a nosila kalhotový kostým s mohutnýma ramenníma vycpávkama.“

„To zní dokonale,“ prohlásí Lottie. „Vsadím se, že pila campari s citronem. Měly bychom se víc snažit.“

„Jo, tak to tě chci vidět. Pěkně v kanceláři,“ opáčím a cítím se mírně ovíněná. „Jak se jmenovala ta postava, co ji hrál Michael Douglas? Jak říkal ‚oběd je pro chcípáky‘?“

„Gordon Gekko!“

Vykřikneme to jméno obě ve stejný okamžik a začneme se smát.

„Zase někde snižujete laťku, slečno Adamsová?“

Vzhlednu a vidím Damiana Astleyho. Je účetním v Luně London a zároveň mužem, za nímž chodím, když potřebuju nějaké peníze navíc na mé – jak on s oblibou říká – „ambiciózní“ marketingové kampaně. Táhne mu na šedesát, ale udržuje se ve formě, takže by se klidně mohl rovnat se čtyřicátníky. To bych mu ovšem nikdy neřekla, protože pak by jeho ego vystřelilo až na Měsíc.

„Tebe bych tu nečekala,“ pronesu, když dojde až k baru. „Na divadlo bych tě netipovala.“

„To máš pravdu,“ opáčí a ušklíbne se. „Jsme tu jen kvůli pítí.“

Mávne směrem ke svému známému, který stojí na opačném konci baru, a naznačí mu, aby se k nám připojil.

„Vlastně o tobě zrovna mluvíme,“ pronesu s úsměvem. „Gordon Gekko. Pamatuješ na ten starý film z osmdesátek? *Podnikavá dívka?*“

„Starý film z osmdesátek,“ pronese a zavrtí při tom hlavou. „Tak tohle může říct jen mileniál. To je absolutní klasika, ačkoliv tipuju, že ho natočili dřív, než ses narodila.“

„Pár let poté,“ opravím ho a sleduju Damianova kamaráda, jak k nám míří s láhví piva v každé ruce. Je to atraktivní chlap s tmavými kudrnatými vlasy a hnědýma očima. Když k nám dorazí, usměje se a já cítím, že se červenám.

„Tohle je Connor, holky,“ představí ho Damian a přisune mu prázdnou barovou stoličku. „Connore, tohle je Vanessa Adamsová, náš marketingový zázrak, a... promiň, zlato, nějak jsem nezachytil tvoje jméno.“

„To je Lottie.“

„Aha, Lottie. Tak se jmenuje moje neteřinka, takže to jen tak nezapomenu,“ prohlásí Damian se severoirským šarmem. „Co děláš, Lottie?“

A zatímco Lottie s Damianem rozebírají její práci, Connor si přisune židličku blíž ke mně.

„Těší mě, Vanesso,“ pronese hlubokým hlasem, ve kterém jsou patrné stopy severského přízvuku. „Damian o tobě mluví moc hezky.“

„No, tak to ráda slyším,“ opáčím a loknu si vína. „Vždycky se cítím tak blbě, když ho nutím vysypat firemní kapsy, abych měla na své inzertní kampaně. Odkud se vy dva znáte?“

„Damian byl kamarád mého táty,“ odpoví Connor. „Chodili spolu na univerzitu. Když se táta s mámou rozvedli, Damian se mi hodně věnoval. Je to takový můj neoficiální kmotr.“

Oči se mu trochu zalesknou a já mám nutkání ho pohladit po ruce, projevit soucit. Je to zvláštní pocit. Sotva jsem toho muže potkala a už mám potřebu ho chránit. Za zády slyším hlas Lottie, která vypráví Damianovi o „vražedných loutkách“. Směje se a snaží se zapůsobit, což se Damianovi zjevně líbí.

„O tom představení jsem četl v *Observeru*,“ pronese Connor, nakloní se blíž a zvedne hlas, aby přehlušil okolní hluk. „Znělo to zajímavě. Co na to říkáš ty?“

„Vlastně se mi to docela líbilo,“ odpovím a pootočím svou židličku směrem od Lottie. „I když mám špatné svědomí, že jsem do toho navezla Lottii. Na její vkus to bylo poněkud ponuré.“

„Proč by ses kvůli tomu měla cítit špatně?“ zeptá se a lehce se zamračí. „To přece není tvoje chyba, že se jí to nelíbilo.“

„To asi není.“

„A co se ti na tom líbilo?“ zeptá se a mírně sebou trhne, když se Damian hlasitě rozesměje nad něčím, co mu řekla Lottie.

„Připomnělo mi to dětské příběhy, které jsem jako malá měla moc ráda,“ odpovím. „Pohádky bratří Grimmů, duchařské historky a tak.“

„Jo, duchařské příběhy byly v kurzu, když jsem byl na základce,“ zadívá se na mě upřeně Connor. „Holky je milovaly, ačkoliv já jsem nikdy nechápal proč. Pamatuješ si na ty knížky s cesmínovým bludištěm?“

Zprudka se nadechnu. Na okamžik mi hlavou probleskne obrázek mámy, jak řídí proti prudkému slunci. Nemůžu si dovolit na to myslet. Ne dnes v noci.

„Ne, na ty si nevzpomínám. Bavili mě spíš *Démoni ze Zimního údolí*.“

„Promiň, vlastně jsem tě přerušil,“ pronese omluvně a dotkne se mojí ruky. „O čem jsi to mluvila?“

„Že mi to představení připomnělo právě tyhle příběhy,“ odpovím a cítím, jak mi víno rozvazuje jazyk. „Dobro proti zlu, prostě příběhy s ponaučením. Hlavní postava nebyla tak milá, jak se tvářila. Hrála si s publikem, skrývala před ním svou pravou tvář. Ale ta zahalená postava, ta, o níž si všichni mysleli, že je zlá, byla ve skutečnosti jejím špatným svědomím. A když... no, raději to utnu, ať ti nezkažím zážitek, kdyby ses rozhodl na to zajít.“

„Ale ne, jen do toho,“ prohlásí. „Rád bych si to poslechl.“

„No, zkrátka nakonec ji ta zahalená postava zabije.“

„Jo, tak proto ta vražedná loutka?“ zeptá se a kývne směrem k Lottii.

„Jo,“ odpovím. „Ale ta vražda byla... no, prostě to nevypadalo, jako by ji ta postava vraždila. Jak loutkoherec vedl té loutce ruce, vypadalo to spíše, jako by ji objímala, jako by ji nějakým podivným způsobem zachraňovala.“

„Zachraňovala před ní samou, předpokládám,“ odtuší a soustředěně mě sleduje svými hnědýma očima.

„Přesně tak,“ pronesu nadšeně.

Je úlevné moct si o představení takhle popovídat. Lottii miluju, ale ona je tak přísná v tom, co má a nemá ráda, až mám někdy pocit, že se jí musím přizpůsobit.

„Co se divadla týče, jsem docela buran,“ pronese Connor a položí láhev od piva na barový pult. „Ačkoliv pohled na pódium mě fascinuje. Studoval jsem scénografii, ale pak jsem se více zaměřil na umělecký design. Třeba ty šaty, co máš na sobě. Okamžitě mě zaujaly, protože podtrhují barvu tvých očí. Modrá je každopádně tvoje barva – bože, to zní asi docela prostoduše.“

„Ale vůbec ne,“ pronesu a při pohledu na mé bledě modré šaty ze Zary, které nosím už roky, se mi trošku stáhne žaludek. „Hodně lidí si myslí totéž o mé práci v kosmetickém průmyslu. Lidí vnímají průmysl kolem krásy jako něco marnivého, nepodstatného, ale pro mě je to především o vyprávění příběhů, o vytváření různých rolí pro různé příležitosti.“

„Zdá se, že tě tvoje práce baví,“ usměje se Connor. „To máš štěstí. Spousta lidí je uvězněna v pracích a životech, které nenávidí.“

„To máš pravdu,“ opáčím a cítím se uvolněně. „Než jsem dostala tuhle práci v Luně London, dlouhou dobu jsem pracovala jen na záskok. Bože, některá ta místa byla fakt děsná. Vzpomínám si na jedno, když jsem pracovala jako recepční pro nějakou marketingovou společnost v City, a šéf mě požádal, abych mu přišla knoflík na košili.“

„Bože, to byl ale neandrtálec,“ pronesu a zavrtí hlavou.

„Jo,“ přitakám při vzpomínce na tu dobu. Práce jako tahle mi docela nabouraly sebevědomí. „Taky to byla poslední kapka.“

O pár dní později jsem uviděla inzerát na práci v Luně a rozhodla se, že to bude teď, anebo nikdy.“

„Jak to myslíš?“

„No, vždycky jsem byla taková spíše plachá,“ odpovím. „Když jsem byla malá, bála jsem se seznamovat se s novými lidmi, snažila jsem se tomu vyhnout, i když by mi to mohlo být ku prospěchu. A když jsem dokončila univerzitu, všimla jsem si, že to vlastně dělám pořád. Hraju na jistotu, nedovolím si jít si za svým, abych náhodou nebyla za blázna.“

„Tomu rozumím,“ prohlásí Connor a lokne si piva. „Ty první roky po vysoké jsou docela drsné. Člověk musí nasadit hroší kůži.“

„Věděla jsem, že to musím udělat, jinak strávím zbytek života pracemi, které nemají žádnou perspektivu,“ pronesu a vzpomenu si, jak strašně nervózní jsem byla před pohovorem v Luně London. „I tak jsem se prvních pár měsíců cítila jako nějaký hochštapler.“

„To je zvláštní,“ přimhouří oči. „Ještě pořád se tak cítíš?“

„Ne,“ odpovím. „Ale jen díky Anne.“

„Anne?“

„Mé šéfové. Je úžasná, ohromně inspirativní. Dala mi šanci, člověku s minimální zkušeností, a celý rok mě vedla a ve všem mi radila. Navždy jí za to budu vděčná.“

„Takovou Anne by ve svém životě potřeboval každý,“ usměje se Connor. „Zdá se, že je skvělá.“

Chci něco říct, ale Lottie mi poklepe na rameno.

„Sorry, že otravuju, ale na devátou máme rezervaci v Rossi's,“ zašeptá. „Nebo to mám zrušit?“

Hodí okem po Connorovi a usměje se. Cítím, jak mi rudnou tváře.

„Ne, jasně že jdeme,“ odpovím a dopiju víno. „Ráda jsem tě poznala, Connore. Bylo to vážně moc milé.“

„Nápodobně,“ pronese a prohrábne si vlasy. „Možná bychom někdy mohli zajít na drink.“

„Hm, můžeme,“ opácím nejistě a sleduju, jak si z kapsy vytahuje telefon.

Zatímco mu diktuju své číslo, za zády se mi objeví Damian.

„To je prima, že si vy dva rozumíte,“ prohlásí a položí mi ruku na rameno. „Connor je moc milý kluk,“ zašeptá mi do ucha a foukne na mě vůni piva a arašídů.

„Nashle v pondělí, Damiane,“ odvětim a na jeho laškovné zamrkání zavrtím hlavou.

Když odcházíme z baru, Lottie mi zmáčkne paži. „Bože, docela tlačil na pilu, co?“ prohlásí a obrátí oči v sloup. „Přišla bych ti na pomoc, ale Damian mi vyprávěl nějakou nekonečnou historku o své sestře, která pracuje pro zvířecí charitu v Tanzanii.“

„Ale mě to s ním bavilo,“ opácím, a když vyjdeme ven na Sloane Square, cítím, že mezi mnou a Lottii vzniká neviditelná propast. Nechci totiž to kouzlo pokazit tím, že jí řeknu, jak jsem se s Connorem cítila. „Tak teď práskněme do koní, nebo přijdeme pozdě na večeri.“ Zatímco pospícháme do restaurace a Lottie vedle mě cosi brebentí, zmocňuje se mě neuvěřitelně silný pocit ztráty. Klidně bych si s Connorem povídala celý večer. Cítila jsem se s ním tak v pohodě, jako bych mohla skutečně být sama sebou. Bylo to zvláštní i příjemné zároveň.

Když si objednáme jídlo, Lottie vytáhne svůj telefon a přisune se blíž ke mně.

„Tak šup, trošku si ho proklepneme, ne?“ pronese, otevře Instagram a podrží telefon tak, abych mohla vidět na displej. „Tvůj pan úžasný.“

„Ale, zas nepřeháněj,“ opáčím a usrknu si perlivé vody. „Prostě byl milý, nemusíme ho hned lustrovat.“

„To není lustrování,“ prohlásí Lottie a podívá se mi do očí. Jantarové oči jí v pološeru září. „Jen je dobré nekupovat zajíce v pytli.“

„Bože, Lottie, to zní příšerně,“ zavrtím hlavou. „A jak to lidi dělali před tím, než se objevily sociální sítě?“

„No, zažívali velká překvapení,“ pronese a zvýší hlas, aby byla slyšet přes písničku Eda Sheerana, která zrovna začala hrát. „Asi takhle... „Ach, neměla jsem nejmenší ponětí, že Colin býval morbidně obézní. Nikdy jsem jeho starší fotky neviděla.““

„Ty jsi příšerná,“ zasměju se a ona mi vrazí telefon před obličej.

„Takže tady.“ Connorův profil na instáči se rozzáří. „Connor Dawkins. Art Director u Turner-Mathers PR. Miluje jídlo a běh.“ Na profilové fotce stojí v dlážděné chodbě. Vypadá to na Španělsko nebo Portugalsko. Je opálený, má nasazené sluneční brýle a na sobě čistě bílou košili.

„Takže, koukněme na jeho neřesti,“ pronese Lottie a sjede dál po stránce. „Bože, to je samá práce. Kresby sportovců a reklamních hesel. A hele, copak je tohle?“

Podá mi telefon. Je na něm fotka Connora s kratšími vlasy v tmavě modrém obleku, jak se drží za ruku se štíhlou blondýnkou. Ta má na sobě úzké třpytivě růžové šaty a v ruce svírá sklenku šampaňského. Vypadá to, jako by byli na svatbě, protože to, co má Connor v ruce, vypadá jako svatební oznámení. Toho muže sotva znám, ale stejně se mi při pohledu na to, jak se drží za ruku s onou ženou, stáhne žaludek.

„No, každopádně jsi jeho typ,“ pronese Lottie a vezme mi telefon z ruky. „Modrooká blondýna, štíhlá. Koukneme, ze kdy je

ta fotka. Aha, letos v lednu. A od té doby žádné další fotky žen. Zdá se, že je nezadaný. A co na to Facebook?“

„To stačí, Lottie,“ zastavím ji, když k nám dorazí číšník s jídlem: špagety carbonara pro Lottii, penne arrabiata pro mě. Jako obvykle. „Chudák kluk, tohle mi nedělá dobře.“

„Nekupuj zajíce v pytli,“ prohlásí Lottie a pozvedne sklenku s vodou. „To je jediná rozumná cesta.“

Když dojíme a zaplatíme účet, Lottie zamíří na toaletu. Zrovna si oblékám kabát, když mi zavibruje telefon. Je to zpráva.

Nejdřív jsem chtěl být za tvrdáka a pár dní počkat, ale pak jsem si řekl, že na to kašlu, že jsem nikdy tvrdák nebyl. Nechtěla bys se mnou zítra v 11 vyrazit na brunch? Do kavárny v parku Battersea? Ale klidně mě pošli do háje, jestli chceš. Connor.

Když odpovídám, cítím, že se mi trochu chvěje žaludek.

Ha! Já jsem taky nikdy nebyla tvrdáčka. Brunch zní skvěle. Uvidíme se tam.

Lottie se vrací ke stolu, a tak rychle schovám telefon, ale stihla si ho všimnout.

„Kdopak to byl? Že by pan Dawkins? A jestli jo, tak je teda pěkně horlivý, to ti řeknu.“

„Ne, to byla Georgie. Ptala se, jak se nám líbilo představení,“ odpovím, zatímco procházíme restaurací.

JEŠTĚ JEDNY ZAVŘENÉ DVEŘE

Z toho, že jsem Lottii zalhala, mi není dobře. Vlastně ani nevím, proč jsem to udělala. Jen vím, že si ho chci nechat pro sebe. Alespoň na chvíli.

3

NYNÍ

Policejní stanice ve West Hampsteadu

Skrz prosklenou stěnu vidím Georgii. Prochází chodbou tam a zpět s mobilním telefonem přilepeným k uchu. Když mi policie oznámila, že s nimi musím na policejní stanici k výslechu a seznámení se s právy, totálně zpanikařila. Ještě nikdy jsem ji v takovém stavu neviděla. Moje klidná starší sestra najednou ječela z plných plic, hrozila pěstí a cosi horlivě namítala vůči policistům, kteří mě odváděli do auta. Křičela, že se příšerně mylí, že se jmenuju Vanessa Adamsová, a ne Iris Lawsonová, a že s vraždou Geoffreyho Riverse nemám vůbec nic společného.

Kéž by to byla pravda, říkám si v duchu, zatímco detektiv seržant Alan Bains se vrtí na židli na opačné straně stolu a ruce má založené na prsou.

„Tak, slečno Adamsová,“ pronese a zadívá se na mě tak chladně, až sebou trhnu. „Teď, když jsme si ujasnili, jak se vlastně jmenujete, bychom s vámi rádi zahájili oficiální výslech. Rozumíte tomu, co to znamená?“

Příkývnu. Vzpomenu si na to, co mi řekli při mém příchodu: že nejsem zatčená, že jsem s výsledkem dobrovolně souhlasila a že pomáhám policii s vyšetřováním. Všechno to znělo mnohem méně děsivě, než jsem si to představovala, ale pak, když jsme zasedli ke stolu, a Bains pronesl větu, kterou jsem do té doby slyšela jen v kriminálkách – *máte právo nevypovídat, ale pokud nyní zamlčíte něco, co byste později chtěla použít u soudu, může to ztížit vaši případnou obhajobu. Vše, co řeknete, může být použito jako důkaz* – začala jsem se třást. Obhajoba. Soud. Důkaz.

„Vzhledem k tomu, že jste se se svým právním zástupcem již poradila,“ pokračuje Bains a pokyne směrem k postaršímu muži vedle mě, kterým je Frank Solomon, Jackův rodinný přítel, „můžeme začít s výslechem.“

Znovu se zadívám skrz prosklenou stěnu a vidím Georgii, která stále telefonuje. Když jsem nasedla dozadu do policejního vozu, doběhla k okénku a vyhrkla, že se spojí s Frankem a že všechno bude v pořádku. „Je nejlepší,“ pronesla a rty se jí při tom viditelně chvěly. „Dostane tě ven.“

Příkývla jsem a auto se rozjelo. Najednou jsem pocítila něco zvláštního. Podivný pocit, který jsem nezažila od doby, kdy jsem byla dítě a zemřela mi matka. Podobal se pocitu beztlíže, jako bych opustila tělo, vznášela se nad tím vším a v klidu pozorovala sebe, policisty i svou šílící sestru.

Bains připravuje nahrávací zařízení a já si vzpomenu na ono odpoledne 11. srpna. Příjezdová cesta, lemovaná talismany mého dětství, byla zalitá sluncem a ze dveří vykoukla rozesmátá Geoffreyho tvář.

A pak se objeví jiná vzpomínka. Na skleněného ptáčka.

Ptáčka, kterého dobře znají všichni čtenáři Geoffreyho knih. Vyprávěl každý jeho příběh. „Ptáček pravdy.“

Slyším, jak si Frank Solomon odkašlal, Bains spustil nahrávání, ale já už nejsem v téhle místnosti. Jsem zpátky tam, v domě Holly Maze, a vzpomínám. Vnímám, jak oknem pronikají sluneční paprsky a skleněný ptáček se na mě dívá ze svého místa na příborníku.

„Slečno Adamsová.“

Bains něco říká a ukazuje na nahrávací zařízení, ale jediné, nač se dokážu soustředit, je skleněný ptáček.

„Slečno Adamsová, jste připravena na výslech?“

Přikývnu a zkřížím si ruce před sebou. Bains začne.

„Slečno Adamsová, můžete mi říct, kde jste byla odpoledne 11. srpna 2018?“

Celou dobu mě bez mrknutí oka sleduje. Zadíívám se na své ruce opřené o desku stolu a před očima mi vytane mihotavý obraz mrtvého těla. Snažím se ho potlačit, nahradit ho nějakým uklidňujícím obrázkem, ale vidím jen jeho.

„Můžete odpovědět na otázku, slečno Adamsová?“

Chci promluvit, ale mám sucho v krku. Ráda bych se napila, ale nedovoluji si požádat o sklenici s vodou, protože pokud promluvíím, pak se celá tahle noční můra stane realitou.

„Máme za to, že jste v jednu odpoledne navštívila kanceláře realitní společnosti Price Burrows v Hampsteadu,“ pokračuje. „Je to tak správně?“

Podívám se na Franka Solomona. Zavrtí hlavou. Při naší krátké poradě před půl hodinou mi sdělil, že nejsem zatčena, že jsem zde dobrovolně a nemám povinnost odpovídat na jakoukoliv otázku, ačkoliv takové chování by mohlo podpořit jejich podezření. Znamená snad to zavrtění, že nemám odpovídat?

„Je to jednoduchá otázka, slečno Adamsová,“ povzdechne si Bains. „Udělala byste lépe, kdybyste s námi spolupracovala.“